

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

Uitreiking Damiaanprijs 2024 aan het Project van de Sint-Franciscusparochie Leuven

Zondag 12 mei was een speciale dag. Niet alleen vierden we alle moeders, we kregen die dag ook de Damiaanprijs uit handen van Monseigneur Luc Terlinden in de Damiaankerk van Leuven.

De paters Heilig Harten van Leuven formuleerden zelf waarom ze ons uitgekozen hebben:

De paters van de Heilige Harten reiken de Damiaanprijs 2024 uit aan het Project van de Sint-Franciscusparochie in Leuven, waarbij parochianen doorheen het ganse jaar met allerlei initiatieven mensen in nood nabij zijn en ondersteunen.

Damiaanprijs

“Damiaan gaf zijn leven voor anderen en deed dat ook door te zorgen voor de eenvoudigste dingen, zoals knikkers voor de weeskinderen op Molokai. Dat is waar de Damiaanprijs ook vandaag over gaat. Dienstbaar zijn met eenvoudige dingen en mensen gelukkig maken om wie ze zijn. Wij kijken altijd naar projecten die gerund worden door vrijwilligers, op kleine schaal. Kleine initiatieven die veel

geluk brengen aan de mensen aan wie ze ten goede komen. De Damiaanprijs wordt gegeven aan mensen die anderen gelukkig maken, mensen die kwetsbaar zijn, mensen die

niet meetellen in onze samenleving of het moeilijk hebben”, aldus pater Juan Carlos Tinjaca, delegatie-overste van de Vlaamse paters van de Heilige Harten. De Damiaanprijs

is een bronzen Damiaankunstwerk van de Leuvense kunstenaar Willy Peeters.

Sint-Franciscusparochie Leuven

De Damiaanprijs gaat in 2024 naar het project van de Sint-Franciscusparochie in Leuven. Zij stellen zichzelf voor als volgt: “We zijn geen grote parochie maar wel een-tje die probeert het hart op de juiste plaats te hebben. Daarbij doen we niet alleen beroep op parochianen, maar sinds enkele jaren ook op mensen daarbuiten. Waar het ooit begon als koken tijdens de feestdagen is het nu uitgegroeid tot koken van 1 november tot 1 april. De tijd die de nachtopvang open is. We willen aandacht hebben voor mensen die het moeilijk hebben in onze eigen stad. We doen dit concreet met: zorgen voor maaltijden voor daklozen, het inzamelen van voedselpakketten, het bijeenbrengen van kleren in de vastentijd, de begeleiding van een vluchtelingengezin, de verkoop van producten ten voordele van het vluchtelingenhuys in Winksele of Aarschot, de ondersteuning van bar Michotte (op vrijdag kunnen mensen samenkomen en eten in de parochiezaal waarbij gehandicapten van Lovenjoel zorgen voor de ondersteuning). Allemaal kleine initiatieven die toch wel iets betekenen voor bepaalde doelgroepen die het niet altijd gemakke-

lijk hebben. En dat vinden we als parochieteam heel belangrijk. En ja dit is zeker iets wat mooi aansluit bij wat pater Damiaan zelf zou gewild hebben”.

In vele opzichten gaan de medewerkers van dit project van de Sint-Franciscusparochie in Leuven in de voetsporen van Damiaan. In vele kleine, waardevolle initiatieven zijn ze hun medemensen zorgzaam nabij. “Daarom willen wij, de paters van de Heilige Harten, medebroeders van Damiaan, hem vandaag bedanken voor zijn onbaatzuchtig werk en zijn voorbeeld. Dank aan de mensen van de Sint-Franciscusparochie omdat jullie, om de woorden van Mgr. Terlinden te gebruiken, jullie Molokai hebben gevonden in de armen, de kleinen, de gemarginaliseerden van Leuven en omgeving. Jullie zijn een mooie en verdiende winnaar van de Damiaanprijs 2024”, aldus pater Juan Carlos Tinjaca, delegatie-overste van de Vlaamse paters van de Heilige Harten.

Contact: info@damiaanvandaag.be of pater Juan Carlos Tinjaca: 0492/94.73.06

Meer info over het project van Sint-Franciscusparochie Leuven: contacteer Lieven Dries, pastoraal werker Sint-Franciscusparochie – 0479/53.96.58 - Lieven.Dries@tele-net.be

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
DON BOSCO

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 26 mei 2024
H. Drievuldigheid
10u. Viering

Voorganger: Zonepastor Rony Timmermans
Lector: Thierry Van Craenem
Zang: Eddy Van Espen
Orgel: Herman Baumers

Zondag 2 juni 2024
9de zo dh jaar
10u. Viering

Gedachtenis Pr Marcel Doms
Voorganger: Pr Ghislain Kasereka
smm
Lector: Guido Lauwerier
Zang: Maria Van Eepoel
Orgel: Anna Rusakova
met orgel- en trompetmuziek
Beelden: Thierry Van Craenem

SINT-ANTONIUS

Zondag 26 mei
Heilige Drieëenheid B
11 u. viering koor

Voorganger:
Caroline Van Audenhoven
Assistent: Mirjam Van Lammeren
Lector: Eva Voets
Homilie:
Caroline Van Audenhoven
Beelden: Leo Swinnen

Zondag 2 juni
9de zondag door het jaar B
11 u. viering koor

Voorganger:
Mieke Vanhooymissen
Assistent: Myriam Neves
Lector: Liliane Wagemans
Homilie: Mieke Vanhooymissen
Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.
2 juni Sacramentsdag
16 juni 11e zondag door het jaar
30 juni 13e zondag door het jaar

Oude wijsheid

© Robert Ruggiero

‘Wie wat bewaart, die heeft wat’, is een wijsheid die mijn Nederlandse man regelmatig te berde brengt. Ja, denk ik, door het leven wijs geworden: in elk geval een heleboel rommel.

Zelf kreeg ik van thuis uit een identieke levenshouding mee. Nooit iets weggooien! Het zou beslist ooit nog eens van pas komen. Lege glazen potjes of plastic doosjes, oude brilmonturen, slechts eenzijdig bedrukt papier, restjes eten, enzovoort. Bewaren en recycleren waren bij ons thuis de normaalste zaak van de wereld, lang voordat het hip werd. Mijn vader zaaide zijn eenjarige bloemen in lege ijsdozen. Ik tekende op de achterkant van rouwbrieven. En hij had een indrukwekkende verzameling schroeven, nagels en moeren die in doosjes (ook hergebruikt) op een tweede leven lagen te wachten.

Het ging zo ver dat ik als twaalfjarige met de fiets op weg naar school halthield in het midden van het drukste kruispunt van Hasselt in die tijd (voor insiders: de Kempische Poort) om een blinkende schroef op te rapen die ik daar toevallig zag liggen. Waarop mijn vader me toch aanmaande om dat

voortaan beter niet meer te doen. Maar de schroef belandde wel in zijn collectie.

Bij het leeghalen van het huis van mijn ouders bleek dat de meeste van die dingen nooit een nieuw leven hadden gekregen. Ze lagen daar stof, roest en schimmel te verzamelen tot ze uiteindelijk toch werden weggegooid. Van een aantal spullen kon ik het niet over mijn hart krijgen om ze niet zelf te hergebruiken. Pas onlangs raakte de voorraad kladpapier van mijn vader op, meer dan vier jaar na zijn dood.

Tegenwoordig overwin ik regelmatig mijn aangeboren hamsterneiging om iets radicaal de deur uit te zetten. Ik geef het weg of breng het naar de kringwinkel. Dat tweede leven komt op die manier veel sneller. En als het echt niet meer van pas komt, mag het naar het afval, netjes gesorteerd.

Ook oude wijsheden moeten regelmatig worden afgestoft.

Kolet Janssen
gepubliceerd op 19 mei 2022 (<https://www.koletjanssen.be/blog/oude-wijsheid/>)

Nieuw Marialied

M: De winter is vergangen
T: Michaël Steehouder

De eeuwen doorgegeven,
Maria, is jouw naam.
Want God is in jouw leven
een nieuwe weg gegaan.
Wat goeds kon er nog komen
alleen maar van een vrouw?
Maar God is in jouw dromen
een nieuwe weg gegaan.

De plannen van de mensen
heeft God te niet gedaan,
hun hoogmoed en hun wensen
is God voorbijgegaan.

De machtigen der aarde,
zij worden niet geteld,
want boven vuur en zwaarden
heeft God een vrouw gesteld,

die niet wordt onderworpen
aan macht van man en staat,
maar rechtop, vastberaden
het leven komen laat
ach mochten wij geloven
dat geestkracht, groot en klein
de mensen uittilt boven
de tobbers die wij zijn.

Voor mama's

Voor mama's met een plusje,
voor mama's met gemis,
voor mama's die er altijd zijn,
voor mams die er niet is.

Voor mama's die nog wensen,
voor mama's in de knoop,
voor mama's helemaal compleet
voor mama's met nog hoop

Voor mama's met een hoekje af,
voor mama's met verdriet,
voor mama's die steeds zorgen
voor mams die je graag ziet

Tekst: #lizismore

@vroedvrouwsarah

...een rappe die rond sprong zoals een vogeltje. Daarom noemde hij mij Tintertje.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
一	二	三	四	五	六	七	八	九	十

Tinter-Lieve Van Haegenborgh:
Ik ben geboren op 6 april 1937 in Kessel-Lo als jongste van vier kinderen. Mijn oudste zus Denise had al twee broers en ze wilde zo heel graag een zusje. Mijn ouders vertelden haar dat een zusje veel geld kostte. Op een keer wonnen ze 5000 Bfr bij de loterij en toen werd ik geboren, tot grote blijdschap van mijn zus die toen acht jaar was. Ze beschouwde me als haar poppemieke.
Mijn vader vond dat ik een vlugbij-de-hand-kind was, een rappe die rond sprong zoals een vogeltje. Daarom noemde hij mij Tintertje. Dat zeggen ze in Rotselaar, vanwaar hij afkomstig was, tegen een meesje. Vandaar dat heel veel mensen mij nog altijd Tinter noemen.

Studies?
Ik volgde de lagere school in de toenmalige meisjesschool (Heilig Hartschool) op de Tiensesteenweg, thans De Ark, en destijds bestond er nog een 7de en 8ste studiejaar. Die twee jaren volgde ik bij zuster Antoine, die heel geliefd was bij de meisjes.

Omdat ik te jong was voor de Normaalschool, volgde ik eerst een jaar huishoudkunde. Van 15 tot 18 jaar werd ik opgeleid als kleuterleidster.

Ik begon direct na mijn afstuderen in de Heilig Hartschool en ik had 45 kleuters in de klas, allemaal vierjarigen.

Enkele jaren later trok ik naar De Jacht in Heverlee en ze stuurden me naar Taiwan, waar een communiteit van de zusters was. Daarvoor heb ik twee jaar Chinees gestudeerd. Niet gemakkelijk, maar als je tussen de Chinezen woont, pik je veel op. Alhoewel... ik moest eens naar de winkel gaan om wasspelden te kopen en de verkoopster wou me een mondharmonica meegeven!

De Chinese taal heeft geen grammatica, wel vier toonhoogtes. Ik leerde niet alleen spreken, maar ook de Chinese tekens schrijven, zoals de tien cijfers (zie de afbeelding hierboven).

Na vijf jaar keerde ik terug naar België en kwam ik weer in het Heilig Hart terecht bij directrice Stella. Ik gaf weer een tijdje les aan vierjarigen maar, omdat Stella verantwoordelijk was voor zowel de lagere als de kleuterschool, nam ik haar taak gedeeltelijk over als directrice van de kleuterschool.

In 1995 ging ik zelf met pensioen.

Latere jaren?
Samen met mijn zus heb ik lang voor mijn ouders gezorgd. Mijn moeder is 92 geworden. Wij woonden in nr. 45 op de Albertlaan en pastoor Andries was onze buur. Toen zijn huis verkocht werd, kwam hij bij ons wonen en wij heb-

ben hem verzorgd tot zijn dood. Nu woon ik al 22 jaar in de Guido Gezellelaan.

Omdat ik bloemschikken geleerd heb in Taiwan, heb ik twintig jaar gezorgd dat er mooie bloemen stonden in de kerk. Dat deed ik samen met Annie Van Hees. Met een groep van negen vrouwen vormden we de kuisploeg van de kerk. We zijn een vaste vriendengroep en regelmatig organiseren we een etentje bij Deborah.

Met het ouder worden vermindert mijn energie maar ik blijf bewegen. Fietsen durf ik niet meer, maar ik doe zelf mijn boodschappen en mijn goede burens François en Christiane helpen mij. Sedert ik vorig jaar gevallen ben gebruik ik een rollator.

In juli ga ik naar Zweden om twee weken te logeren in camping Coppens. Mooie vooruitzichten, niet?

*Tinter, bedankt voor dit interview.
Maria Van Eepoel*

De kuisploeg in 2010 - Tinter, 2de van rechts

Hemelvaart 2024 in de Don Bosco gemeenschap

Welkom
Wij komen hier samen, zoekend naar wat ons kan bemoedigen en inspireren, naar wat troost en steunt. Laten we ons verwarmen en optrekken aan elkaar en aan de woorden van nu en van lang geleden.
Deze viering is bijeen gepuzzeld met uiteenlopende thema's: Hemelvaart – meimaand – Rerum Novarum – stilte, zoals soep met verschillende ingrediënten. Ik hoop dat er geen grondstoffen in zitten die allergische reacties veroorzaken.

Jezus neemt afscheid om te worden opgenomen in de hemel. Voor de leerlingen zal de verwarring hebben overheerst. Eerst het verdriet om de kruisdood, dan het ongelooft en de vreugde om de levende Heer, en direct daarna het afscheid. Ze worden van de ene emotie in de andere geworpen. Bijna te veel extremen om te kunnen verwerken. En het is dan in die situatie, dat hun de belofte wordt gedaan, dat ze er niet alleen voor zullen staan. Er zal kracht uit de hemel komen om hen te sterken en de moed te geven om vol te houden. Uit de hemel, dat wel. Maar toch wordt ook hier de blikrichting als het ware heel gauw omgekeerd.

Uit de Handelingen der Apostelen (Hand. 1,4-11)
Terwijl Hij met hen at, beval Je-

zus hun Jeruzalem niet te verlaten maar de belofte van de Vader af te wachten: Johannes doopte met water, maar gij zult over enkele dagen gedoopt worden met de heilige Geest....
Terwijl zij Hem bij zijn hemelvaart gespannen nastaarden, stonden op eens twee mannen in witte gewaden bij hen, die zeiden: “Mannen van Galilea, wat staat ge naar de hemel te kijken? Deze Jezus die van u is weggenomen naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkeren als gij Hem naar de hemel hebt zien gaan.”

Woordje
De leerlingen van Jezus genezen geleidelijk van hun twijfel en hun wanhoop, na alles wat gebeurd is op Goede Vrijdag en de dagen daarna. Wat hen daarbij op weg helpt, is wat Jezus hen zegt in zijn afscheidsrede: Allereerst: **blijf bij mekaar**, verlaat Jeruzalem niet, laat elkaar niet los, vorm een gemeenschap die jullie hoop en geloof verdiept en deelt! Want alleen kun je dit niet aan, als je het samen aandurft groeit er nieuw perspectief!

En het tweede wat Jezus hen vraagt: **heb geduld!** Je zult - op belofte van de Vader - kracht krijgen van de Geest. Het uitzicht van waaruit Ik geleefd heb, dat verdwijnt niet met mij; die nabijheid zal je blijven voelen! Komt er een wereld van gerechtigheid en vrede, van alles voor allen? Dat zien we nu nog niet gebeuren, maar we mogen die hoop

nooit verliezen, dan zullen we ook de kracht krijgen om er samen aan te werken.

De derde opdracht: **Sta niet naar de hemel te kijken**. Staar je niet blind op wat je verloren bent en wat voorgoed verleden tijd is, maar begin aan het werk dat je hier nog te doen hebt! Ga over de hele aarde, en doe er dat éne waar het werkelijk op aan komt: Gods liefde beleven als het hart van de hele boodschap.
Het doen wat moet gedaan worden kan vele vormen aannemen. In de werken van barmhartigheid worden ze opgesomd: draag zorg voor wie honger of dorst lijdt of niet eens kleren bezit, bezoek zieken en gevangenen, wees een gastvrije thuis voor vreemdelingen en geef je doden een respectvol afscheid; schep ruimte voor wie zoekend is, wijs lichtpunten aan voor wie twijfelt en breng troost aan wie verdriet heeft, zoek mee perspectief met wie in het donker dwaalt en heb geduld met wie lastig is, breng brokkenmakers tot heelheid en breng allen - de levenden en de doden - in vrede thuis in de éne bron van Liefde...
Bij wat muziek straks komen mischien beelden, herinneringen boven naar een moment waarop we iets van hemelvaart konden ervaren.

Het leven van alledag kan soms zwaar zijn of bij momenten uitzichtloos. Wie of wat helpt ons om de hoop levend te houden dat het écht goed komt hemel en aarde,

door niets of niemand te scheiden, en mensen van Liefde en van Licht, overal opgestaan!
Wie anders zou de hemel dragen? dan zij die van de aarde houden in een zachtmoedige omarming.

Geloof ze niet
Dat we God blijven herkennen en erkennen in “mensen die verminkt en klein, ontheemd, ontkend toch mensen zijn, roepend om mededogen.”
Dat we de stilte de nodige plek in ons leven geven. Vooral als we vastzitten in ons eigen denken en de verschillen tussen elkaar niet meer kunnen overbruggen.
Dat we als gelovige mensen van over de hele wereld voldoende vrij mogen staan tegenover onze vele godsbeelden zodat we andersgelovigen in vrijheid kunnen ontmoeten.
Maken we het dan even stil. We wensen mensen die ons ter harte gaan, dichtbij en veraf, veel goeie dingen toe.
In de Christelijke Arbeidersbeweging wordt vandaag Rerum Novarum gevierd.
Bij het aanbrengen van de gaven zingen we een lied over werk, in elk geval over zorgen voor elkaar:

Arbeid adelt

1.Zijn niet de mensen opgezaaid, de eeuwen door tot op vandaag, gerिंगeloord met: 'arbeid adelt', maar 'welke arbeid?' is de vraag

2. Waarom op mensen neergekeken, die leven zonder vaste baan, die op de vrije markt bezweken en in de armoede moeten gaan?

3. Want werken doen wij om te leven, al blijkt het andersom te gaan. Wij zouden alles moeten geven om voor elkander in te staan.

4. Zo zijn we ooit bedoeld, geschapen door haar die ons bezworen heeft om niet bij onrecht in te slapen, maar toe te zien dat ieder leeft (T.: Jan van Opbergen / M.: kan op verschillende melodieën: 'Zolang er mensen zijn'; 'Lied aan het licht'; 'komt ons in diepe nacht ter ore', enz.)

Slotbezinning
Liefhebben is tevreden zijn met het kleine begin, geloven in het mosterdzaadje, de druppel op de gloeiende plaat, beginnen waar je leeft, breken en delen met wie vandaag je naaste is.

Zegen
Mogen onze voeten gaan op de weg naar vrede. Mogen onze handen helen en genezen. Moge ons hart warm te en ruimte bieden aan de mensen die we ontmoeten. Daartoe zegene ons de barmhartige God, + Vader-Moeder Zoon en H. Geest. Amen.
Inspiratie gevonden bij Geert Dedecker, Modest Campforts, Huub Oosterhuis, Kris Gelaude...

Samen hebben we meer noten op onze zang

Laat ons de wereld
mooier zingen
jij en ik in koor
uit zoveel stemmen
klinkt één lied
het raakt van hart tot oor.

Samen zingen maakt ons één
een simpele melodie
klinkt luider
dan wat ons verdeelt
en schenkt ons harmonie.

Eenstemmigheid,
verbondenheid,
dat is wat ik verlang
en samen hebben we,
echt waar,
meer noten op onze zang.

Het Antwerps Kathedraalkoor, Voice Male, Reset, Zango, Dr. Song. De rode draad door het leven van Jan Bervoets is ongetwijfeld muziek en samenhang. Al een leven lang ondervindt hij zelf ook de heilzame kracht van samen zingen, mentaal en fysiek. Zingen versterkt en verbindt, betoogt Jan. De geknipte ambassadeur voor onze mei-spreuk: **Samen hebben we meer noten op onze zang!**

Het donker lichter zingen Een aantal jaren geleden waren mijn vrouw en ik op vakantie in Griekenland. Toen we 's avonds van het restaurant naar ons hotel terug wandelden langs een stille weg, liep er voor ons een jong meisje, helemaal alleen. De weg was sporadisch hier en daar verlicht. Telkens wanneer dat meisje een donker stukje weg passeerde, begon zij te zingen. Als een vorm van zelfrelaxatie. Ze zong om zichzelf gerust te stellen. Door te zingen probeerde ze het donker te verlichten. Dat doet muziek met ons. Muziek stelt gerust en troost ons.

Jan Bervoets ©Katrin Torfs

Zoveel mensen, één stem

Ik was een heel bezig en sportief kind: tennis, voetbal, de scouts. Maar toen ik tien was, werd diabetes vastgesteld. Te veel inspanning is niet goed, dachten mijn ouders, dus werd er gezocht naar een rustige hobby. 'Waarom ga je niet bij het Antwerps Kathedraalkoor', zei mijn moeder, 'uw papa heeft daar ook gezongen'. Zingen in een kerkkoor? Daar zit je als tienjarige niet op te wachten. Maar het was het begin van iets heel moois. Zingen, samen zingen in dat koor, heeft mij sterker gemaakt en heeft mijn eigenwaarde een boost gegeven. Als ik voetbalde moest ik na een half uur aan de kant gaan zitten om een Vitabis te eten terwijl de anderen konden voortspelen.

Maar zingen kon ik net zo goed als de rest. In dat koor voelde ik mij niet

anders, zwakker, ziek. Ik moest niet onderdoen voor de 'gezonde' jongens. Mijn hele sociale leven circuleerde ook rond het koor, elke week samen een paar missen zingen, dat creëert een band (lacht).

Ik kon ook ongeloofelijk genieten van Gregoriaanse gezangen. Samenhang in één stem, met zoveel jongens samenklinken als één man, dat is heel bijzonder. Zoveel mensen, één stem. Mooi symbolisch toch!

Als ik zing, voel ik mij gesterkt, nog steeds. Zingen is voor mij zelftroost. Als ik gezondheidsproblemen heb bijvoorbeeld, brengt muziek mij rust. Ik kan me soms wel druk maken: dat ik vaak afhankelijk ben van andere mensen, de onvoorspelbaarheid van mijn aandoening, dat maakt me heel nerveus. Muziek helpt me dan soms zelfs om te kun-

nen wenen. Als je jezelf toelaat om te wenen, dan komt je lichaam ook tot rust. Of een stevige U2 of Simple Minds die weer de kracht geeft om door te gaan, alsof je zelf weer op dat podium staat.

Stoere Simon & Garfunkel

Mijn hele leven gaat over samen zingen. Vanuit het kathedraalkoor is Voice Male ontstaan. Tijdens een koorreis in het Zwarte Woud zongen we 's avonds op de kamer met een groepje van zes popliedjes met de gitaar. Vooral niks van het koor, het mocht wel wat gedurfd! Heel stoer zongen we dan Simon & Garfunkel, 'The Sound of Silence' (lacht)! Dat a capella groepje, genoemd naar ons kamernummer Kamer 11, werd een jaar later Voice Male.

We waren ook zot van de Britse a capella groep The Flying Pickets en hun hit 'Only You'. Onze eerste optredens bestonden vooral uit het proberen nazingen van the Flying Pickets. Later hebben we met Voice Male hun voorprogramma mogen zingen. Kleine anekdote: onze kostuums die avond waren knalrode overalls. Toen we backstage The Flying Pickets tegenkwamen deden die mannen nogal afstandelijk tegen ons. Wel een beetje een koude douche, we hadden meer verwacht van de ontmoeting met onze helden. Later bleek dat ze door die rode overalls dachten dat we bij de technische ploeg hoorden. We hebben samen nog een bisnummer gezongen toen ze hun vergissing inzagen, de avond was gered voor ons!

De mooiste vorm van religie

Een jaar of veertien geleden heb ik samen met enkele goeie vrienden Dr. Song opgestart. Jullie spreuk in de praktijk! We brengen mensen bijeen om samen te zingen, onder het motto 'zingen verbindt'. Met begeleiding van een gitaar zingen we meerstemmig pop- en rockliedjes. "Ik heb dat nog nooit gedaan", zeggen mensen soms. Dat is niet erg, je hebt geen zangervaring nodig, gewoon goesting om te zingen. En dan vallen ze van hun stoel als ze horen hoe goed, hoe sterk ze sa-

menklinken. "Ik wist niet dat ik dat kon!", zeggen ze achteraf. Ze gaan gelukkig naar huis, ze hebben iets in zichzelf ontdekt dat ze nog niet kenden en dat is voor mij het mooiste compliment.

Die mensen kennen elkaar niet. Verschillende leeftijden, culturen, sociale achtergrond. Maar ze hebben wel samen gezongen en achteraf gaan ze samen nog iets drinken. Dat is toch prachtig. Muziek overstijgt voor mij religie. Er is geen enkele religie die mensen zo verbindt als zingen. Kijk naar het publiek op muzikalfestivals, zo veel verschillende mensen met een compleet andere achtergrond die samen zingen, samen genieten op een festivalweide. Dat is voor mij een sublieme vorm van religie.

Samen zijn we sterk

Als fysiotherapeut heb ik ook in woonzorgcentra gewerkt. Het is prachtig om te zien wat samen zingen doet met mensen met dementie. Ze noemen dat reminiscentie. Mensen kunnen helemaal van de wereld zijn, maar als je ze liedjes laat zingen van 60 jaar geleden dan kennen ze de tekst nog van achter naar voor. Hoe muziek in je wezen doorsijpelt, ik vind dat fascinerend. En als je dan die vonk in hun ogen ziet als ze die liedjes van vroeger samen zingen, hoe ze hun stem weer vinden, dat is prachtig. Ik sta helemaal achter deze spreuk. Samen zingen verbindt en zet ons in onze kracht. Een scoutbeweging die al stappend liedjes zingt om sneller vooruit te gaan in groep.

Voetbalsupporters die hun ploeg naar de overwinning brullen. Het is een 'samen zijn we sterk'-gevoel. Ik vind dat we samen ook wel wat meer noten op onze zang mógen hebben. We mogen zeggen waar we voor staan, opkomen voor wat ons raakt. Onze stem laten horen voor wat ons aanbelangt. Niet per se op een podium, dat podium is bijzaak. Maar als groep mensen met eenzelfde engagement, als samenleving. Tekst ©Christina van Geel
Foto ©Katrin Torfs

**SAMEN HEBBEN WE
MEER NOTEN OP ONZE ZANG** 🎵

**de
Preekstoel**

Op 4 donderdagen in juli en augustus om 20 uur in de abdijkerk van Onze-Lieve-Vrouw Vlierbeek Leuven (Kessel-Lo)

Verwelkoming met orgelmuziek vanaf 19.30 uur

Luc Sels • 11 juli
Kris Gelaude • 25 juli
Luk Vanmaercke • 8 augustus
Marie Bamutese • 22 augustus

**Wees dankbaar, wees vrolijk,
wees soms eens naïef,**

**wees zoetjes en heerlijk,
wees bovenal lief,**

**wees zacht, wees gelukkig,
wees af en toe blind,**

**wees dol en verliefd,
wees zo blij als een kind.**

#Lizismore

**MEIMAAND,
MARIAMAAND
Leven in
openheid**

Een leven in openheid,
een leven in overgave,
werd een leven
waarin Gods Liefde
ten volle Mens kon worden.

In haar leven
raakten hemel en aarde elkaar.
Het was en is Gods droom:
haar en ons opnemen
in zijn hemel van liefde,
vandaag, altijd opnieuw
en eens voorgoed ...

Mieke Kerckhof